

Puncte de suspensie...

AL. MIRODAN

Dialogurile provocatoare de dialog

Acum vreo două luni de zile, discutînd la radio cu Virgil Stoenescu — șeful teatrului radiofonic — despre montarea unei piese scurte și voit didactice a subsemnatului, piesă ce vorbea despre drama, cam eternă, a alegerii profesiei, am căzut de acord că, la sfîrșit, comentatorul să-i anunțe pe auditori că aveau de-a face cu o piesă „deschisă” (din — sper — toate punctele de vedere), că autorul n-a vrut să tragă nici o concluzie privind destinul eroului și că, prin urmare, ascultătorii sînt rugați a răspunde la întrebarea : ce hotărîre va adopta, pînă la urmă, eroul scenariului ?

Atît Virgil Stoenescu cît și subsemnatul nutream speranțe cenzurate de scepticism în legătură cu rezultatul apelului la discuții. Eram, pe de altă parte, optimiști, întrucît o piesă-document a lui Mihai Stoian, transmisă cu cîteva luni înainte, stîrnise reacții și răspunsuri mai mult decît numeroase. Dar scenariul lui Stoian era document real, înfățișînd publicului fapte și nume reale la modul reportaj teatral și beneficiînd deci de atîtul autenticității. În vreme ce textul meu, oricît ar fi semănat el cu... purta semnul (handicap ?) imaginarului. Este, poate fi un asemenea tip de personaj „ca-

pabil” a declanșa discuții aidoma personajelor adevărate ?

Am așteptat ecourile cu oarecare teamă și cu mult interes. Așteptările noastre n-au fost dezamăgite. Dimpotrivă. Pe adresa celebrului poștaş radiofonic Virgil Stoenescu (și poștaş căruia apariția televiziunii nu i-a redus defel corespondența) au sosit cîteva zeci (sau poate sute) de scrisori cuprinzînd, toate, răspunsuri la întrebarea-problemă. Răspunsuri și comentarii și referiri la experiența proprie sau la dramele celorlalți...

Răspunsuri care confirmă (și în acest mod) facultatea „imaginarului” de a intra nu numai în contact ci și în dialog cu „realul”.

Răspunsuri care confirmă disponibilitatea extraordinară a publicului (și mai cu seamă a tineretului) pentru dezbaterea cazurilor-problemă. Răspunsuri care confirmă dorința publicului de a participa, nu numai prin reflecție ci și prin contribuție spirituală, la destinul spectacolului.

Răspunsuri care (cum cred că s-a înțeles) spun ceva nu numai despre condiția teatrului radiofonic, ci și despre aceea a scenei : cine ? cînd ? cum ?

Se vor găsi căile pentru implicarea spectatorului în discutarea întrebărilor propuse în substanța actului teatral ?